

HAJÓM

Holdas romok fehér hegyoldalon,
szelidnézésű lámpások alatt,
nesztelen vizen siklik a hajóm.

Örömtüzek virulnak fenn a parton,
vidáman csöngnek ünneplő szavak,
— kormányom a folyó sodrába tartom.

Ugy lehet, diszben büszke városok
várnak ragyogó diadalkapukkal,
— de én kikötni sehohsem fogok.

. . . . A folyón csillámlik, ezüst-fehéren
táncol szüzleplében az istenasszony
— mindig oly messze, — oh, vajjon elérem . . .

VIHAROS ÉJJJELLEN.

Már lecsüggesztem büszke két karom,
Kormosan izzik kezemben a fáklya
S lelkem fakó leplekbe takarom.

A cél, a régi csábitó lidérc
Már kihunyt tétova éjjeli fény csak
S a csönd mered rám: roppant éji bérc.

A hívó szózatot már meg nem értem.
Eltévedtem, avagy csak elmaradtam?
De a megváltó már nem jö el értem.

— Én már megálltam. Honnan jött az utam?
Minek kérdezni. Eltűnt, mint az élet.
Azt sem hiszem, hogy egyszer megindultam.

S hallgat a Most, már a Mult sem beszél.
Mozdulatlan. De ott künn mindörökké
Dübörög a roppant fekete szél.

Váry Kolos.

MEG NEM SZÜLETETT ASSZONYOK.

Néha mélyre magunkba szállunk,
Mindent, mi bánat, feledünk,
A csókra, bókra, ölelésre
Csupán — talán — emlékezünk.

Ilyenkor bántás nem bánt s fájás
Nem lál szívünkben keserűn,
Csak úgy tűnődünk régi volton,
Mint hegylevén, mint mult nedűn.

Jaj, ha ilyenkor kelnek vágyak,
Mikor nem vágyunk senkire,
Mikor nem hívott ránknevetve
Ölecsatákra senkise.

Jaj, ha ilyenkor kelnek vágyak,
E vágyak kinzók és nagyok,
Sohasem érünk temetőjükbe.
Oh jaj! ha vágyra kelnek bennünk
Meg nem született asszonyok.

Asztalos Miklós.

❁	SZINHÁZ, MŰVÉSZET	❁
---	--------------------------	---

A szegedi opera.

Szeged, mely a vidék legnagyobb városa, s amely csak vidék marad, ha a kultúra mértékével mérünk, egészen fővárosias a zenei életében. Nem az újabb elharapózott divatzenéről beszélünk, amely divatmegértővé kényszeríti azokat is, akiknek sem kedve, sem gyönyörűsége nem telik a muzsikában. — Szeged komolyan és szükségképpen kicsiszolódott a muzsika megértésében. A fővárosi művészek elegendő alkalmat nyújtanak hangversenyeikkel a klasszikus zene megismerésére és megtalálják közönségünknek a helyes kritikát. Sajnos, hogy a zenei igények kielégítésére teljesen a fővárosra vagyunk utalva. Nem azt akarjuk ezzel mondani, hogy a saison hangversenyműsorát egészében szegedi művészeknek kellene kitölteni. A klasszikus muzsikában, ugy is, mint megértő, ugy is, mint produkáló közönség megálljuk a helyünket. Itt van azonban a városi színház operaegyüttese, amely elsősorban volna hivatva a zenei élet hegemoniáját kezében tartani, és volna alkalmas betölteni azt az ürességet, amely a közönség szélesebb rétegeinél a klasszikus muzsika élvezete után marad.

Az opera teremti a szélesebb kulturát. Az emberi hang minden hangszernél szebb zengése, az a sok külső hatás, amit a cselekménnyel, optikai hatásokkal és számos kísérő momentummal gyakorol a színpadi zene a hallgatóra, közel hozza a muzsikát ahoz is, aki képzettség hiányában hidegen marad a koncerttermek legbrilliansabb hangversenye után is. A szegedi opera nem emelkedett még arra a magaslatra, hogy ezt a szerepet be tudja tölteni. Tudjuk, hogy a színpadi műfajok közül az opera az, amely a legnagyobb anyagi áldozatokat követeli meg a színháztól, de talán ügyes szervezéssel lehetővé lehetne tenni, hogy a színház hetenkint legalább egy operaestét ajándékozzon közönségének. A quantitas növekedésével arányban szeretnénk a minőségben is változást látni. Állandó a panasz, hogy a színház mostani zenekara nem alkalmas egy opera interpretálására. Fichtner karmester tudott oly filharmonikus zenekart összehozni, amely hangversenyeivel tökéletes művészetet tud produkálni. Talán nem vesztene a színház mostani niveléből, ha igénybe venné arra bőségesen jelentkező helyi műkedvelők közreműködését az operaelőadásoknál. A külső hatásokkal pedig nem szabadna annyira takarékoskodni az operánál sem. Egy rossz choruson és szegényesen scenirozott tömegjeleneten megbukhatik még egy — Halevy opera is.

Mihalik Kálmán.

*

A hét színházi eseményei.

Miután a *Kis Grizett* kitombolta magát a montmartrei mulatóban, a könnyű fajsúlyú operett után komolyabb hangot hallottunk.

Herczeg Ferenc *Bizáncát* elevenítette fel a színház szerdán este *Hajdu* ujonnan szerződött tag fellépése alkalmából. Megszoktuk már, hogy a nagy vonásokban jól rendezett előadásokat az apró részletek elhanyagolásával teszik tönkre. A *Bizánc* előadását azonban a megszokottnál is több hiba *diszítette*.

Hajdu bemutatkozásával — reméljük — nem nyújtott mindent, amit alkotni tud, Constantín császár alakja, akin keresztül *Herczeg* Ferenc jellemzi a bizánci viszonyokat, elörpült az alakító erőtlenségén, császárt